

Kontra Adventismen.

(Af P. S. Vig.)
(Fortf.)

7. Adventisterne har travlt med at lade os vide, at Johannes døbte „i Vand.“ Men den eneste rette Døbefættelse af de paagældende Steder, f. Eks. Math. 3, 11; Joh. 1, 26. 31. 33, er „med Vand,“ idet „en hydanti“ er instrumentalt Dativ, som det hedder, med andre Ord: det viser, at han brugte Vand som Middel ved sin Daab. — Hr. Christian er særlig glad ved at citere Joh. 3, 23, hvor der staar „meget Vand.“ — 3 Grundtecken staar: „der var mange Banded.“ Og naar Hr. Christian siger: „Johannes behøvede „meget Vand“ for at døbe“ (se hans Bog Side 34), saa er det atter noget, han selv har lavet. I Joh. 3, 23 staar: „Men ogsaa Johannes døbte i Enon, nær ved Salem, thi der var mange Banded, og de kom derhen og blev døbt.“ Det rimeligste er, at „mange Banded“ staar nævnt som Fortklaring til, at mange Folk kom sammen paa dette Sted. I vandfættige Lande som Palæstina var det ikke godt for mange Menninger at komme sammen, hvor der ikke var rigeligt Vand. —

3 Virkeligheden maa vi give en Forfatter Ret, som siger: „Nar can a single case be quoted where, in apostolic days, Christian baptism was administered by immersion“ (A. L. Graßner i Theological Quarterly, Vol. 1, Page 7). „Paa den anden Side,“ siger den samme Forfatter, „berettes der Tilfælde, hvor Neddøbtelsen var ubelullet paa Grund af Omstændighederne eller paa Grund af de Udtryk, som bruges i Beretningen. Saaledes ved den allerførste Daabshandling, der berettes, da 3000 blev døbt om en Dag. Hvor var Floden eller Dammen i Byen eller dens Omgivelser, i hvilken 3000 Mand, Kvinder og Barn kunde blive neddykkede, selv om Værdigheden og Høfligheden vilde have tilladt en saadan Brug af de offentlige Vandbeholdninger — af den Nazaraens Tilhængere, som de for saa Uger siden havde overgivet til at korsfæstes?“ — Jeg anser denne Argumentation for uigenkendelig. — Naar vi læser i Ap. G. 8, 36 og følgende om Gildingen, som siger til Filip: „Se, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt?“ — saa overfører Adventisterne, at det af disse Mandens Ord fremgaar, at Daaben er noget af det første, Filip, hans Lærer, har talt med ham om, og fæster deres Opmærksomhed paa Vandet alene, som de mener, har været meget, fordi der staar: „og de neddykkede i Vandet“ (Vers 38) og „de steg op af Vandet“ (Vers 39). Som om to Personer ikke kunde gøre dette, uden at den ene nødvendigvis maatte have været under Vandet, inden han steg op! — Tværtimod fandt denne Daab Sted i saa vandfættige Egne, at der vel ikke fandtes en Bæk, hvd not til, at en Person kunde dnykkes under i dens Vand. Al begge de nævnte Personer haade neddykket i Vandet og opsteg af det, ved vi med Besæmthed; thi det siger Striften. At den ene af dem tillige har været under Vandet, siger kun Adventisterne, og dem kan man ikke altid stole paa, som bekendt.

8. At Daaben i den apostoliske Tid er stet med Neddøbtning af Bapptizanden i Vand, kan altsaa ikke bevises. Derimod er det meget, der gør det sandsynligt, at Daaben er foregaaet ved Bestaaelse eller snarere ved Udgydelse af Vand over hovedet paa Bapptizanden — eller ved Overgydning. Dette vil end mere blive indlysende ved følgende Sammenligning mellem Profeti og Opfyldelse. I det gamle Testamente forjættedes Gang paa Gang om den Helligaands Komme i de sidste Dage. Men Billebet, som Profetien bruger, idet der tales om Mandens Komme, Bendeelse og Meddøbtelse, er, at han skal „udgydes.“ — Se f. Eks. Es. 44, 3: „Jeg vil udgyde min Vand over din Sæd.“ Es. 49, 29: „Jeg, som udgyder min Vand over Israels Hus.“ Joel 2, 1: „Jeg vil udgyde min Vand over alle Rødd.“ Se ogsaa den smukke Profeti i Es. 44, 10: „udgyde — Naadens og Bønnens Vand.“ Men da denne „Udgydelse“ nærmede sig sin Opfyldelse, omtales den, som alle ved, der har læst det nye Testamente — som en Daab. Se Math. 3, 11: „Han (det er Jesus) skal døbe eder med den Helligaand og Vand.“ Markus 1, 8: „Han skal døbe eder med den Helligaand.“ Sammenlign Luk. 3, 16; Joh. 1, 33. Og da Jesus var opstanden, sagde han til sine Disciple: „Johannes døbte ved vand, men I skal døbes med den Helligaand om alle Dage“ (Ap. G. 1, 5). Vi ved, at denne Herrens Forjættelse gik i Opfyldelse paa Pimfedagen. Men nu spørger vi: Hvorledes blev da Disciplene døbt med den Helligaand? Svar: Han blev udgydt over dem (se Ap. G. 2, 3. 33). Men altsaa: Vand daaben stete ved Udgydelse. Hvem tør da paastaa, at Vanddaaben ikke stete paa samme Maade? Og hvis den ikke gjorde det, hvorledes kan da Striften tale om Udgydelse som en Daab? — Det vilde føre mig for langt her at gaa nærmere ind paa at vise, at det Profeterne taler om den kristne Daab, bruger de netop Udtrykket „bestaaet,“ „stanket.“ Den, som ønsker at se det, behøver kun at læse Es. 44, 25—27.

9. Jeg kan tænke mig, at om en Adventist har læst og i nogen Maade foraaet den foregaaende Udvoikning, saa har han just ikke følt saa videre godt ved at se, hvorledes den ene Stump efter den anden af hans nye Evangelium gendrivtes paa det klarste af den hellige Strift og Historien. Men han træffer sig vist alligevel ved, at han endnu har et fast Holdpunkt, hvorfra han rolig kan se ned paa det hele, og dette Holdpunkt, denne Fæstning er „Begravet i Daaben.“ Den dybe Grænser, Hr. Christian, er da særlig glad ved denne Fæstning, og ikke mindst over, at Luther synes at holde med ham i, at det er en Fæstning. — Lad mig da følge dem til denne Fæstning og se, om den virkelig er saa stærk. Jeg vil da begynde med at sige, at der ikke er Tvivl om, at Luther, med mange Fortolkere baade i ældre og nyere Tid, har ment, at der i Rom. 6, 4, er Tale om — eller Hentydning til — den Maade, hvorpaa Daaben blev udført i den apostoliske Tid: „Vi er altsaa begravede med ham ved Daaben til Døden, fordi, ligesom Kristus er opstod fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levet.“ — Jeg tillader mig at gøre følgende Indvendinger mod denne Opfatelse af dette Sted i Romerbrevet:

a) Denne Opfatelse er i højeste Grad overfladisk — og overjer, at der i Rom. 6, 1—7 er Tale om ganske andre og højere Ting end den rituelle Udførelse af Daabsakten. En nærmere Paavising heraf er her ikke Stedet til, men den behøves heller ikke for den, der vil læse Stedet uden forudfattede Meninger eller Fordomme. b) Etal her være Tale om Daabsmaaden, saa vilde Billebet, som bruges, ikke være betegnende, idet det vilde være uforstaaeligt for den Tids Læser. Det er jo særligt Udtrykket „begravet“, man her holder sig til som det, der skulde betegne Daabsmaaden. Men nu foregik Begravelsen dengang ikke saaledes, at man sank den døde ned i Jorden og dækkede ham til med Jord, saaledes som det nu sædvanligt er Skik. Men den foregik i Jødeland sædvanligt saaledes, at den døde sattes ind i en udhugget Gulning i en Klippe, og der fattedes en Sten for Hulens Aabning, saaledes som Tilfældet var, da Kristus blev begravet. Og i Rom, som Brevet er skrevet til, gif det væsentlig til paa samme Maade. Men det er vel ikke Meningen, at et Menneske skulde begraves i Daaben paa den Maade, at han fra Siden stubes ned i Vandet? — Hvis Daaben derfor foregik ved Nedsænkning i Vandet, saa er „begravet“ efter sin Tids Begreber ikke noget passende Billede for Daabsmaaden.

c) For at kunne finde Daaben ved Neddøbtning omtalt i Rom. 6, 4, maa man altsaa indlægge et Begravelsesbegreb i Stedet, som var fremmed for sin Tids Menninger, eller som i hvert Fald ikke var almindeligt. Man maa med andre Ord lægge Begravelse ved Nedsænkning ind, før man kan faa det ud. Men paa den Maade kan man jo faa ud af Striften, omtrent, hvad man vil.

d) Desuden er der jo i Romerbrevet 6, 4 og følgende ikke Tale om, at den, som begraves, med det samme oprejses, men der er Tale om, at dette skal finde Sted „i Vished med hans Opstandelse“ (Vers 5), ind i hvis Død vi blev førte, idet vi blev døbt (Vers 3). — Det er derfor rimeligt, at der i Rom. 6, 4 og følgende stet ikke findes nogen Hentydning til Daabsmaaden, men at der i dette Sted helt igennem er Tale om Daabens Betydning for den Kristne.

Hvad siger Historien om Daabsmaaden?

1. Adventisterne gaar ud fra som en given Sag, at haade Striften og Historien stadfæster deres Daabsmaade som den eneste rette. Hvad Striften angaar, er vi jo allerede komne til det helt modfattede Resultat. Hvad Historien angaar, da har alt for mange af de saakaldte Historikere været alt for villige til at give Neddøbtelse til Bapptizanden, nemlig at Nedsænkning i Vand af hele Legemet var, om ikke den eneste, saa dog den almindeligste Daabsmaade. Vi skal nu høre nogle Vidnesbyrd fra den ældste Kirke om, at man ansaa en Daab, udført ved Overgydning med Vand, for en ret Daab.

2. I det martelige Strift „Didate — eller de 12 Apostles Lære“ hvis Tilblivelsestid de Værdier bestemmer til Aar 120—150 efter Kristi Fødsel, læses i 7. Kapitel saaledes om Daaben: „Hvad nu Daaben angaar, da ved saaledes: Efter først at have udtalt disse Ting, døb i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands i levende (det er rindende) Vand. Men dersom du ikke har levende Vand, saa døb i andet Vand, og dersom du ikke kan i fald, saa i varmt. Men dersom du ikke har nogen af Delene, saa søg Vand paa Hovedet tre Gange i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands“ (se J. Fjögvald: Teaching of the twelve Apostles, N. York 1884, Page 17). Dette gamle Vidnesbyrd næsten fra Apostolens Dage, taler for sig selv. Det viser med Besæmthed, at det nødvendige ved enhver Daab er den treenige Guds Navn og Vand. Derimod er en bestemt Vandmængde ikke nødvendig, saaledes som mange nu om Dage mener. Og det viser tillige med Besæmthed, at Daabsmaaden i den apostoliske Tid ikke kan have været ved Neddøbtelse; thi den tales der stet ikke om her.

3. Et Billede i St. Calixtus's Katekisme i Rom, som striden sig fra ca. Aar 200, forestiller en Ungling, staaende i Vand til Anklerne, modtagende Daaben ved, at Vand ses paa hans Hoved. Se H. G. Stud i Theologisk Tidsskrift, 1889, Side 48. — Denne Maade at døbe paa er den samme, som Johannes Døberen brugte, saa vidt vi kan slutte, i hvert Fald er det den, som indtil denne Dag bruges i Syrien. Og naar man ved, med hvilken Sejlskab Stikke fastholdes i Næstland, kan man med temmelig Vished slutte, at denne Maade har været brugt fra de tidligste Tider. —

4. Jeg anser det for usædvanligt at anføre flere Vidnesbyrd for, at Daab ved Overgydning er kendt fra den tidligste Tid i Kirken. Derimod skal jeg som Afslutning paa denne Del af min Undersøgelse oplyse, at i nyere Tid er Daaben ved Neddøbtelse af hele Legemet i Vand kun godt 250 Aar gammel. Anabaptisterne paa Reformationstiden i Tyskland døbte ikke paa den Maade men ved Overgydning. John Smyth, Selbdøberen, døbte sig ved Overgydning. Daaben ved Neddøbtelse var uendt i England til 1640. Dette, der lyder som et Væbter, er historisk og uimodsigeligt godtgjort — af hvem? Af Dr. Wm. Whitstitt (født 1841), Præsident for „The Southern Baptist Theological Seminary“, Louisville, Ky. Men Bapptizandens synles rigtignok bedre om deres egne gamle Paastaaender, end om den historiske Sandhed, og afsatte derfor Dr. Whitstitt fra sin Post. — For nærmere Oplysning herom henvises til „Theologisk Tidsskrift“, Decorb, Jona, 1899, Side 42—49 og 99—107. Det er en for Hr. Christian meget udehellig Oplysning; thi medens han paastaar, at „den nuværende Barnedaab er paa mange Steder ikke mere end 3—4 Hundrede Aar gammel“ (ansøgte Strifts Side 37), saa er Sandheden den, at den nuværende Bapptizand er ingen Steder mere end ca. 250 Aar gammel! — Og dog er det jo kun Sandheden, der bestaar paa Dommens Dag.

Jeg vil meget raade Adventisterne og Meningsfæller til, aldrig at henvise enten til Striften eller Historien som Bevis enten for deres Daabslære, Daabsalder eller Daabsmaade, men derimod henholde sig til deres egne søde Drømme om, hvad der er Sandhed; thi kan saaledes kan de haabe at redde det, de selv har opfundet og givet ud for bibelsk og historisk Sandhed.

C. Om den Pine, som ikke faar Ende.

Adventisterne:

Jeg vil atter her lade Hr. Matteson fremstille for os Adventisternes Lære angaaende dette Punkt. Den er, som følger: De ugubelige skal miste Livet, straffes med Døden, de skal udryddes og omkomme; de skal forgaa i Røg, og ikke være mere; de skal opbrændes og fortæres; de skal tilintetgøres og ødelægges. Se hans afstjellige Bog „Striftens Lære om de ugubelige Straf“, Side 9 og følgende. Til Markus 9, 43—44, siger den samme lærde Teolog: „Ordet Helvede (Gehenna) betyder her bogstaveligt den Himmels Dal. — I den Tid, som der bestaaende blev holdt vedlig, blev Aabster og Forbrydere dødt Kroppen opbrændt, og hvad Jiden levede, blev fortæret af Ormene. Dette er et passende Billede paa Jidsfæjen, som skal fortære de ugubelige. Hensigten med at opbrænde hine Aabster var, at de ikke skulde forpæste Luftten. Dette er ogsaa den hellige Guds Hensigt med at udrydde de ugubelige, at de ikke skal vedblive at forpæste Jorden og Luftten med deres Synder og Ufflygeligheder. Gud vil have en ren Himmel og en ren Jord, i hvilke Retfærdighed bor. — Jeg har allerede vist, at en ufluetlig Tid er en saadan Tid, som nødvendigvis maa fortære alt det, der læstes i den, og som decenter opføres, naar dens Gerning er udført. Jer. 17, 27.“ (Ansøgte Strifts Side 46.)

Den lutheriske Kirke:

„Ligeledes lærer de, at Kristus ved Verdens Ende skal komme synlig igen for at holde Dom og skal opvække alle døde, give de fromme og ubvalgte evigt Liv og evindeligt Glæde, men fordsomme de ugubelige Mennesker og Dævelene til at pine uden Ende.

De fordsommer Gendøberne, som mener, at der skal være en Ende paa de fordsømte Menneskers og Dævelenes Straf.

De fordsommer ogsaa andre, som nu udspreder jødiske Meninger, at de fromme skal før de dødes Opstandelse saa Herredømmet over Verden, efter at de ugubelige alle Begne er underbvangne.“ (Den augsburgske Konfession, 17. Artikkel.)

1. Atter her staar den ene Lære saa bestemt imod den anden, at det er umuligt, at begge kan være sande, det vil sige: i Overensstemmelse med Guds Ord. — Der kan for dem, der kender den hellige Strift, og navnlig det nye Testamente, ikke være nogen Tvivl om, at den lutheriske Kirkes Lære, som den er fremst i den ansøgte 17. Artikkel, er i fuld Overensstemmelse med Striften, og at som følger deraf Adventisternes Lære er i Modstrid med Striften. — Da jeg all i mit Foredrag har gjort Rede for Striftens Lære i denne Sag, skal jeg ikke her gentage mig selv, men derimod anføre, hvad Professor P. Madsen har skrevet i „Kirkehistorisk for Norden“ i sin Artikel „Evige Helvedesstraffe“, — og det saa meget mere, som Hr. Christian i sit Strift har henvist til denne Råde.

2. Professor Madsen siger: „At de ugubelige paa Dommens Dag vil blive overtagne til evigt værende Pine, er klart udtalt i den hellige Strift. (Math. 25, 41—46; Mart. 9, 48; 2 Thess. 1, 9; Juda Br. 13; Joh. Aabens. 14, 11; 20, 10—15; 21, 8.) Det er forgæves at vilde modsig den Sandhed ved at stille en Annihilations- eller Apokastasis-Teori i Stedet. Saaledes som Biskens Friebe indeholder Muligheden til at forhæde sig uigenkendelig mod Gud, er Læren om den evige Fordømmelse uimodsigelig. Den godtendes da ogsaa af alle de store Kirkesamfund. (Se f. Eks. det athenianske Symbol og den augsburgske Bendeelse, 17. Artikkel.) Kirken har altid tænkt sig de fordsømtes Tilstand som en Forening af indvortes Raal (fortvivlelse, afmagtig Hab til Gud og hans Rige) og udvortes Pine.“

3. Jeg skal endvidere gøre opmærksom paa, at Nægtelsen af de evige Helvedesstraffe er en moderne Opfindelse, som ikke alene ikke finder Medhold i Striften, men har hele Kirken Vidnesbyrd imod sig, særlig den gamle Kirkes. Dette sidste er af saa meget større Vægt, som Graff var den gamle Kirkes almindelige Sprog, saa den maatte vide, om „evig“ betydte det, som ikke faar Ende, eller ikke. — Vel fandtes der ogsaa i den ældste Tid enkelte Maade, som lærte, at Helvedesstraffe ikke var evige — saaledes f. Eks. Origenes (død 254) og hans Discipel Gregor af Nyssa. Men saadanne Maade stod ene med deres Særme-ninger i den Henseende. Nu ved jeg not, at Adventisterne ikke bryder sig meget om, hvad Kirken lærer eller har lært, enten angaaende dette eller noget andet Punkt; thi de har jo brudt med Kirken. Men den, der bryder med Kirken, hvad Tro og Lære angaar, bryder med Herren og med det nye Testamente. Vel kan Kirken fejle, fordi den bestaar af synlige Menninger; men den kan ikke fejle i de Hovedpunkter, som angaar den frelsende Sandhed, saafremt det nye Testamente staar til troende. — Derom senere.

4. De første, som genoplyvede Origenes falske Lære om Helvedesstraffens Ophør, var Anabaptisterne i Tyskland og Holland i det 16. Aarhundrede. Det er dem, som den lutheriske Kirke fordsommer i den foran citerede Artikel i den augsburgske Konfession. Det er af særlig Interesse for os at lægge Mærke til, at disse samme Anabaptister opførte sig i god Overensstemmelse med denne deres falske Lære og leverede derved et Bevis for, at denne Lære netop er et Evangelium for Sturte. Al saa er Tilfældet, mod-Bevist ingenlunde ved, at der ogsaa har været stiftelige Folk, som har holdt den; thi stiftelige Folk kan ogsaa falde i Vandet, selv om Vandet ellers er Fiskens Element. — Saaledes kan der ogsaa findes stiftelige, agt-værdige Folk, som er Adventister, stant Adventismen ellers er saa ustriftemæssig og afstjellig som næsten nogen Lære i Verden. Den, der vil have et stærkt Bevis derpaa, behøver kun at læse, hvad ovenfor er anført af Hr. Matteson angaaende den „bogstavelige“ Betydning af Helvede (Gehenna). Deri er der omtrent lige saa mange Løgne, som der er Bogstaver. — For det første vil jeg ikke, hvad „bogstavelig“ Betydning er. I Striftfortolkningen betyder „bogstavelig“ Betydning den „egentlige“ Betydning, den Betydning som Striften stet medfører. — Den, som med Hr. Matteson siger, at den egentlige Betydning af „Helvede“ i Markus 9, 43—44, er Himmels Børns Dal udenfor Jerusalem, gør vor Frelser alvorsfulde Ord paa dette Sted til intet, som enhver kan se, der vil se. Derimod er den etymologiske Betyd-

ning af Gehenna Himmels Børns Dal. Men i denne Betydning er dette Ord ikke brugt en eneste Gang i det nye Testamente. — Men som her, saaledes gør Adventisterne overalt Kunstner med Striftens Ord, netop for at afvælte den „bogstavelige“ Betydning og undgaa de Sandheder, som ikke stemmer med deres forudfattede Meninger. Den „bogstavelige“ Betydning af Gehenna i det nye Testamente er netop den Pine, som aldrig faar Ende, den Tid, som aldrig slufkes, aldrig gaar ud. Det findes brugt 12 Gange i det nye Testamente, og med en eneste Undtagelse (Joh. 3, 6) bruges det kun af vor Herre og Frelser.

5. Adventisterne er altsaa ogsaa i den Henseende aandelige Efterkommere af Gendøberne i det 16. Aarhundrede, og er som saadanne med Rette fordsømte af den lutheriske Kirke i den augsburgske Konfession 17. Artikkel. Rigtmagter levedes hine deres Forfædre af falske Profeter, som f. Eks. Thomas Münzer og Jan Mathysen o. s. v., hvormod Adventisterne ledes af en falsk Profetin, men de hører alligevel til samme Familie, aandelig talt, hvilket ses af deres Lære baade om Daaben og Helvedesstraffen. Af andre deres Slægtninge skal her nævnes Socinianerne, som ogsaa lærer, at de ugubelige vil blive tilintetgjorte ved den hvide Dom. (Se Grauls Symbolik, 2. Oplag, Side 96.) Som bekendt er Socinianerne Kristusfornegetere, der Egesom Adventisterne gør Kristus til en Halvgud. Ligeledes nægter de Aevshynden. Og deri er der faare god Mening; thi de, som nægte de evige Helvedesstraffe, ved høerten, hvad Synd er, hvad Frelse er, eller hvad Kristus er.

6. Med Hensyn til Kristus, da har vi allerede vist, at Adventisterne har en anden Kristus end den hellige Strift, saa vi skal ikke her nærmere komme ind derpaa. Med Hensyn til deres Opfatelse af Synden, da bevidner de nok selv, at de ikke ved, hvad Synd er. Det gør de netop derved, at de nægter de evige Helvedesstraffe, som Striften og Kirken lærer.

Enhver ved, at Synd og Straf hænger paa det nøjeste sammen. Var der ikke Synd, saa heller ingen Straf. Naar alligevel Kristus, som var syndfri, led Straf, saa gjorde han det, fordi han var i vort Sted: „Straffen blev lagt paa ham“ (Esajas 53, 5). Var der ikke evig Synd, saa vilde der heller ikke være evig Straf. For at sige det med andre Ord: var der ikke Synd uden Ende, saa vilde der heller ikke være Straf uden Ende. Men nu lærer Striften med bestemte Ord, at der er Straf uden Ende, og altsaa ogsaa, at der er Synd uden Ende. Striften lærer, at der er Straf, som aldrig faar Ende, i Math. 25, 46: „Og de skal gaa hen, disse til evig Pine, men de retfærdige til evigt Liv.“ Det Ord, der paa Dansk er oversat ved „Pine“, betyder egentlig „Straf“ eller „Straffepine“. At her er Tale om Pine uden Ende, ses af Modsetningen „evigt Liv“, som kun kan betyde Liv uden Ende. Men hvis de ugubelige skal tilintetgøres, som Adventisterne og deres Slægt lærer, saa gaar jo netop Straffen Ende. — Men Straffen er uden Ende, fordi Synden er uden Ende. De, der er i den evige Pine, har ikke blot gjort Synd, mens de var her i Livet, men de er Syndere, vil vedblive at synde i al Evighed. De har gjort Oprør mod den hellige og retfærdige Gud og den, han udvalgte, Jesus Kristus, og den aabenbarede Sandhed har de forherdet sig imod, og de vil ikke ud af denne Forbannelselse. De synder evigt og straffes derfor evigt; thi Gud er evig hellig og retfærdig. Lignelsen om den rige Mand og Lazarus lærer os, at de ugubelige i Gehenna nok vil have Lindring i deres Pine, men de vil og kan ikke omvende sig, fatte et andet Sind.

7. Adventisterne ved ikke, hvad Synd er. De kender kun Synd som hyre Overtrædelse, men overjer, at i sin inderste Grund er Synden den onde Villie, som sætter sig op imod Gud og hans aabenbarede Villie. Fordi denne onde Villie er i Mennesket af Naturen, derfor er han af Naturen et Vædens Barn (Eph. 2, 3), enten faa den onde Villie faar Anledning til at bryde ud i hyre Overtrædelse eller ikke, som f. Eks. hos de smaa Børn, der bær, før de synder med Bevidsthed. — Ifølge Adventisternes Lære, som jeg forstaa den, kan egentlig kun voksne Mennesker være Syndere, ligesom kun voksne Mennesker kan tro og frelles. Men netop herud viser de, at de ikke ved, hvad Synd er i sin Rod. — De ligner heri de gamle Pelagianere, som Kirken med Rette har fordsomt, fordi de nægtede baade Aevshynden og Aevshynden. Og saaledes vil man overalt i Adventisternes Lære møde et Oplag af gamle Kætterier, trods det at de siger, de forhynder det sidste Naadens Budskab! —

(Fortætt).

Gode Bøger, som anbefales:

- Miriam Rosenbaum. En Fortælling fra jødiske Kred. 126 Sider, i Omflag, 25 Cent, indbundet 50 Cent.
- Marthyren i St. Andrews. Et Billede fra den Røst Kirke. 98 Sider, i Omflag 20 Cent, indbundet 40 Cent.
- Marthyrene i den lutheriske Kirke. Overført fra Lyf. 224 smaa Sider, indbundet i Oplægning 40 Cent.
- Ben Gut. En hollandsk Fortælling fra Kristi Tid. En af Amerikas bedste Bøger. Af Lewis Ballou paa Dansk og Bih. 200 Sider, indbundet, 61.25.
- Din Broders Blod. En Fortælling, som skildrer Mødet i Orienten, søngende og interessant. Paa Dansk og B. P. Madsen. 174 Sider, i Omflag, 40 Cent.
- Herren er mit Skjold. En Fortælling, som skildrer det kristelige Liv i Rusland. 180 S., i Omf. 35c, indb. 50c.

Alle Bøger sendes portofrit. Betalingen bedes indsendt sammen med Bestillingen. Priserne modtages som Betaling.

Danish Lutheran Publishing House, Blair, Nebraska.